

Bayer keményen kiosztotta Bangónét

2019 május 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

3

Átlag: 3 (1 szavazat)

Mérték

Hú! Ezt nem teszi ki az ablakába Ildikó, az biztos!

A Bangóné-féle paradoxon. Tisztelt Olvasó!

Sajnálom, de az élet úgy lett kitalálva – talán azért, hogy sose unatkozhassunk –, hogy tele van a legképtelenebbnek t?n? ellentmondásokkal. A minap megjárta a magyar sajtó kormányhoz húzó részét egy hír, amely arról szólt, hogy az Amerikai Egyesült Államok elnöke, azaz Donald Trump dicsér?leg szólt Magyarország miniszterelnökr?l, azaz Orbán Viktorról. Ennél talán még hízelg?bb, ahogy a hozzászólók emelték kormányf?nket a lehet? legmagasabb piedesztálra. Egyet sem idézek ide közülük, ugyanis teljesen felesleges. Mint ahogy azt is teljesen feleslegesnek gondolom, hogy képeket szúrjak be ide, bizonyítván, hogy a világ másik felén pedig a kínai elnök és miniszterelnök fogadta felt?n? szívélyességgel kicsinyke hazánk els? emberét.

Akárhonnan nézzem is a dolgot, Orbán Viktor ilyen szint? megbecsülése, hogy úgy mondjam, nem egy nudli dolog. Úgy gondolom, Magyarországra nézvést színtiszta mázli. Mivel kormányf?nknek a legnagyobbak körében – s akkor már vegyük ide Putyint is – megvan a becsülete, ezért mostanság sokkal kevésbé fenyeget minket az a veszély, hogy valamelyik nagyhatalom mindenáron a saját érdekeit akarná lenyomni a mi kis torkunkon. Tisztelettel adóznak Orbán Viktor szókimondó bátorságának, rendíthetetlen szabadságharcos vonásának, s ezért elnézik neki, hogy a magyar érdekeknek egyszerre nemcsak egy, hanem minden nagyhatalommal és minden más hatalommal szemben igyekszik érvényt szerezni.

Teljesen természetes, hogy ez a páratlanul er?teljes és eltökélt, sok szempontból valóban tekintélyelv? orbáni politizálás nincs mindenkinek ínyére. Ezért sincs semmi értelme itt nekiállni bármiféle bizonyítási eljárásnak, mert akinek valamilyen oknál fogva eleve a bögyében van miniszterelnökünk, annak a véleménye úgysem változna meg, akinek meg nincs eleve a bögyében, az meg már úgyis képben van.

Bangóné nevezetes megnyilvánulása azonban egy újabb dimenzióba helyezte az egész kérdést. Olyannyira újabb dimenzióba, hogy mostantól kezdve helyes lenne Bangóné-paradoxonnak nevezni a szóban forgó jelenséget.

Mir?l is van szó?

Arról, hogy a politikának vannak teljesen tényszer?, mindenféle elfogultság nélkül lajstromba szedhet? vagy számszer?síthet? fogalmai, tényez?i.

Demokratikus rendszerekben szépen számba vehet?, ki mögött hány szavazó áll; s mivel a demokrácia lényege éppen ebben mutatkozik meg, nyilván minél többen szavaznak egy politikusra, illet?leg a pártjára, annál nagyobb elismerés illeti ?ket. Az még helyénvaló, hogy amíg egy politikus csak a szavak szintjén bizonyította hozzáértését, csínján bánjunk az elismeréssel; de amikor már tényleges tettei nyomán másodszor, harmadszor szavaznak bizalmat neki a szavazók, akkor ezt tárgyilagosan érdemként és értékként kell elismerni.

Ha nem ezt tesszük, akkor a démoszt mint igazodási pontot teljesen fel kell adni. Ám, ha feladjuk, ezzel lényegében a demokráciát – a demokratikus államrendszert – vágjuk sutba. Ami megmaradna bel?le, díszlet csupán és mer? színjáték.

Nézzük a másik lehetséges igazodási pontot egy politikus megítélésénél: mit szólnak a többiek? Mivel a politika a hatalmi érdekeknek is harci színtere (csatatere), nyilván nem lehet mindenkinek tetszeni. Az viszont fontos, hogy egy kis ország els? vezet?je ne húzza ki a gyufát minden nagyhatalom els? emberénél, mert abból hosszabb távon jó biztosan nem sülhet ki. Ha ellenben a három legnagyobbnál sikerül elismerést kivívnia, akkor ez mindenképp a legkiválóbb politikusok között jelöli ki a helyét.

S itt érkeztünk el a Bangóné-paradoxonhoz.

Ha tetszik, ha nem, tényszer?en megállapíthatóan egyfel?l adva van egy páratlanul kivételes tehetség? és képesség? politikus. Számszer?en mérhet? és tárgyszer?en felsorolható teljesítményei alapján teljesen logikus és magától értet?d?, hogy ?, illetve a pártja – valamirevaló ellenlábas híján – sorozatban nyeri a szabad választásokat.

Másfel?l pedig adva van egy országgy?lési képvisel?, aki „nagy ?szintén” kijelenti, hogy ezt az embert és pártját valójában patkányok választották meg, értsd: velejéig aljas és ostoba emberek.

Feloldhatatlannak látszó, tökéletes ellentmondás

Feloldhatnánk az ellentmondást, ha elintézzük azzal, hogy Bangóné egy sült hülye, annyi esze sincs, mint egy tyúknak. De két dolog miatt sem tehetjük ezt. Az egyik: Bangóné mellé felsorakozott a pártja is. Ennyi hülyét egy rakáson már nem szívesen feltételezünk. A másik, hogy Bangóné mégiscsak országgy?lési képvisel?, ? mögötte is tekintélyes nagyságú választótömeg áll, még ha jóval kisebb is, mint a miniszterelnök mögött. E tekintélyes nagyságú tömegre se szívesen mondanánk hasonlókat, mint amiket Bangóné az ellenoldali szavazókra.

Nem azért, mert esetleg nem volna igaz, hanem a saját méltóságunk miatt.

Ezért hát a paradoxon feloldásához meg kell elégednünk egy kissé kacifántosabb magyarázattal.

Vegyük észre, tisztelt Olvasó, hogy minden ember szereti a saját ízlése szerint berendezni otthonát. Akkor érzi magát jól benne, ha ily módon otthonossá tette.

Ugyanez igaz a bels? valóságunkra is. Addig-addig igazgatjuk, amíg nem érezzük magunkat otthonosan benne. Ha Bangóné a külvilág valóságából építgetné a maga bels? valóságát, kénytelen lenne kiugrani a saját b?réb?l. Ugyanúgy járt, mint a bagoly a verébbel: amaz kénytelen volt emezt azzal vádolni, hogy nagyfej?, mert ha nem így tett volna, úgy megrendült volna az önbecsülése, hogy rögtön lefordult volna a faágról.

Így tehát a Bangóné-féle paradoxon jelensége annak következtében ütötte fel a fejét, hogy túlságosan megn?tt a távolság a Bangónék és Orbánék való világa között. Bangóné és pártja nem állhat azzal el?, hogy azért lett fényévnyi a két valóság közötti távolság, mert az ? bels? valóságuk rugaszkodott el teljesen a realitásoktól; ha önbecsülésüket meg akarják ?rizni, ehhez a túloldaliakról kell kígyót-békát-patkányt képzelni és kiabálni.

Éppen ezért, tisztelt Olvasó, ez a szocialista patkányozás – még ha kisebb-nagyobb módosulásokkal is – az elkövetkez? id?kben is folytatódni fog. Nincs az a belátás, józan politikai megfontolás, amely változtatni tudna ezen a helyzeten. Amíg nem bukkannak fel a láthatáron a jöv? szocialista reálpolitikusai, ha tetszik, ha nem, együtt kell tudnunk élni a Bangóné-féle paradoxonnal.

Szerz?: Varga Domokos György, Szilaj Csikó

Forrás: Bádog Bayer Zsolt blogja

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló